

[Wihjelm]

Der er sket det i mellemtiden, at Niels Erbsøll efterhånden siger noget tilsvarende, og at tidligere minister Poul Møller så galt taler om, at man nu må omgå de multinationale selskaber ved at lave statslig import af olie. Det er formodentlig heller ikke, fordi han elsker statslige selskaber til den slags ting, men fordi den erkendelse efterhånden siver ind, at det er disse multinationale selskaber, der groft udnytter situationen.

Jeg skal om dagsordenerne til sidst sige, at vi selvfølgelig går imod fremskridtspartiets nedskæringsdagsorden, og at vi går imod retsforbundets devalueringdagsorden; begge dele har jeg begrundet i mit første indlæg. DKPs dagsorden må vi undlade at stemme til, og dette skyldes udelukkende punktet om importreguleringen. Det er en gammel diskussion med DKP. Den står meget bredt i deres dagsordensforslag, men vi ved godt, hvad DKP mener med den, og de ved også godt, at vi ikke er enige i det, og at vi derfor vil undlade at stemme.

Vi skal anbefale vores egen dagsorden, som tager fat om de helt væsentlige problemer i forbindelse med de multinationale, energisituationen og udnyttelsen af oliesituationen.

H. C. Hansen (FP):

Hr. statsminister! Bristepunktet for dansk økonomi ligger formentlig omkring en udenlandsgæld på ca. 100 mia kr. Vi ved i dag efter sidste opgørelse, at udenlandsgælden ligger på 64 mia kr. Vi ved, at vi i gennemsnit taber ca. 40 mill. kr. om dagen. Mens folketinget her fra kl. 9 i morges og til nu, hvor den er 18.30, har talt og brugt ord, er valutastrommen forsvundet væk fra Danmark.

Vi ved også med sikkerhed, at vi på et eller andet tidspunkt skal ind i sommer for fjerde, femte eller sjette gang og lave et nyt augustforlig eller septemberforlig. Vi ved også, at regeringen ikke er i stand til at tænke nye tanker. Det eneste parti, som igennem de senere år har anvist nye veje, er fremskridtspartiet.

Det forlig, som venstre og socialdemokratiet nu går i gang med, vil formentlig resultere i en momsforhøjelse fra 20¼ pct. til 25 pct. Er statsministeren klar over, at det snart er 20 år siden, vi begyndte med en moms lagt i grossistledet? Da hed det, at nu var

Danmarks vanskeligheder ved at være slut. Så blev det lagt om i detailledet, så skulle befolkningen bære denne nye byrde, for nu var Danmarks vanskeligheder ved at være slut. Så blev momsen forhøjet til 12½ pct. Nu skulle det nok hjælpe, sagde regeringen. Så blev den forhøjet til 15 pct., så blev den forhøjet til 18 pct., så blev den forhøjet til 20¼ pct., og nu bliver den formentlig i efteråret forhøjet til 25 pct.

Så tillader statsministeren sig i overordentlig sårende vendinger, ikke over for os 26 medlemmer af fremskridtspartiet, men over for vore ca. 450.000 stemmer, at kalde os reaktionære. Vi er en reaktion imod den usunde og arbejderfjendske politik, som statsministerens person står for. Fremskridtspartiet er en følge af den udvikling, som fra slutningen af 1960erne og i 1970erne langsomt er ved at omdanne velfærdsstaten til en formynderstat under socialdemokratisk ledelse. Mens arbejdere, småhandlende og små erhvervsdrivende tidligere følte, at de fik social sikkerhed for deres skat, at skatten med andre ord var en god forretning for dem, føler de i dag, at de via skatten betaler til en lang række mennesker, som nyder frugterne af deres arbejdsindsats. Arbejdere og andre med små indtægter betaler for et hav af såkaldte eksperter, sagsbehandlere, psykologer osv., som ved alting meget bedre end de selv, og som ud i den mindste detalje vil tilrettelægge deres uddannelse, deres fritid, deres opfattelse af kultur, hvilke bøger de skal læse, hvilke meninger der er de rigtige.

I denne situation tillader statsministeren sig at afvise landets næststørste parti med et vælgergrundlag på knap en halv million.

Lad os håbe, at fremskridtspartiet i begyndelsen af 1980erne vil glemme disse bemærkninger. Jeg skal i hvert fald gøre mit til, at når de økonomiske katastrofer ruller ind over os – og vi kan med nøjagtighed sige, at det vil ske engang i begyndelsen af 1980erne – skal fremskridtspartiet for Danmarks skyld være parat til at samarbejde med hvem som helst her i folketingsalen.

Erlendsson (FP):

Der var ikke meget reelt politisk indhold i statsministerens kommentarer til fremskridtspartiets ordfører. I stedet for forfaldt statsministeren som så ofte før til en demagogisk